

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie A. O.

skazanego z art. 157 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

bez udziału stron

w dniu 11 lutego 2020 r., z urzędu kwestii

wznowienia postępowania sądowego zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. nie wznawiać postępowania sądowego;

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi za postępowanie wznawieniowe.

UZASADNIENIE

W dniu 18 grudnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A. O. o wznowienie z urzędu postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem ze względu na ujawnienie uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Jako podstawę wniosku jego autor wskazał art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k., art. 542 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k.

W piśmie tym A.O. wskazał, że w jego ocenie postępowanie w przedmiotowej sprawie powinno zostać wznowione z uwagi na ujawnienie się uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k., a mianowicie:

1. Sąd nie posiadał informacji, że poszkodowany składał zeznania będąc pod wpływem środków odurzających – Tramal (zeznania na policji oraz w prokuraturze);
2. Sąd nie powołał biegłych do przeprowadzenia badań, pomimo zaistnienia realnych wątpliwości do poczytalności wynikających z faktu jego leczenia psychiatrycznego już od najmłodszych lat.

W konkluzji autor wniosku wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezspornie A. O. w swoim wniosku, nie wskazał na żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że w sprawie zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze wynikające z treści art. 439 § 1 k.p.k. Skazany ograniczył się wyłącznie do kontestowania materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia wydanego w sprawie, jako niepełnego lub wadliwie zgromadzonego.

We wniosku skazanego nie zostały zatem przedstawione właściwe powody, które uzasadniałyby przeprowadzenie z urzędu postępowania wznowieniowego.

Informacja zawarta w piśmie A.O. stanowiła impuls do wyznaczenia posiedzenia w przedmiocie rozważenia z urzędu wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. To z kolei stworzyło Sądowi Najwyższemu możliwość zbadania przedmiotowej sprawy pod tym kątem, a w sytuacji potwierdzenia się zasygnalizowanego uchybienia - wydania odpowiedniej decyzji procesowej. Oczywiste jest przy tym, że w razie braku zaistnienia sygnalizowanej usterki, podobnie jak ma to miejsce w wypadku sygnalizacji strony opartej o przepis art. 9 § 2 k.p.k., a to w związku z podejmowaniem czynności z urzędu, procedowanie w tym trybie nie wymagałoby wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazana usterka nie wystąpiła.

Uwzględniając powyższe, a także okoliczność, że przedmiotowa sprawa w zakresie, w którym postępowanie sądowe zakończone zostało prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt II K [...], nie była przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji, Sąd Najwyższy dokonał jej kontroli pod kątem wystąpienia bezwzględnych powodów odwoławczych, stwierdzając w rezultacie, że w postępowaniu tym nie zaistniało sygnalizowane uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 k.p.k.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.